

ИНСТИТУТ ЗА
ЛИТЕРАТУРА

На 6 юли 1942 год. в сградата на военното т.п. училище започна процесът. Обвиняваха се 60 души. Привлечени бяха 300 души свидетели. Делото бе гледано по късата процедура, само за оформяване на предварително изготвените присъди.

Отново фашистките съдии бяха страднали от изжестеното държане и гордите слова на питомците на Комунистическата партия. Фашистките главорези съскаха в безсилна злоба, когато един след друг, подсъдимите от процеса на 60-те, заявяваха в лицето им, че в името на правото народно дело - комунизма, те са готови да умрат, че тяхната борба се подема от целия народ, и че тя утре ще завърши с революция. Никола Ванцаров заяви: "Господа съдии, това, което съм писал за себе си, поддържам и сега, Моята дейност, повтарям, беше насочена срещу германските войски у нас, срещу фашистите и тяхните български помагачи. Действувах с пълно съзнание, че се боря за свободата на Родината си. За тая ми дейност вие може да ме съдите както искате". 1/ Особена сила крият словата му казани в последната му дума, в които не се долавя дори и най-малка нотка за самозащита: "Аз действувах с пълно съзнание, че служа като верен син на своята Родина. Не се разкайвам. Милост от никого не моля. Моля само да бъдат оправдани другарите ми, които нямат никаква вина". 2/

На 23 юли 1942 год. председателят на съда произнесе присъдите. В името на държавния глава шестнадесет души се осъждаха на смърт, шест от които задочно и четири ^{ма} вече разстреляни по процеса на парашутистите, между които Цв. Радойнов, капитан Рак, Щерев. Шест души от присъстващите в залата чува имената си в списъка на смъртните присъди. Те ги очакваха и поради това не трепнаха.

Настъпиха минути на ^{изчистено} последно прощаване, последни прегръдки и целувки, последни погледи изпълнени с безкрайна тъга....

1/ Б. Ванцарова, посоченото произведение, стр. 245
2/ посоченото издание на Камарата на нар. култура, стр. 63

МММ